

Om artikeln *K2 sunset*

Skrevs till UTE-magasinets oktobernummer 1993 och finns även med i Martin Wikströms bok ISBN 91-630-8009-5.

Efter hemkomsten från K2 var jag i chock (enl. min dotters mamma 15/11 2001). Jag så en människa gå bort. I sig nog för att försätta i chock. Och det var på en vacker plats. En tabuliknande motstridelsefull upplevelse i ögonblicket.

Mycket har jag tagit upp i artikeln *3 år – 7 tragedier i Bergsport Nr. 85 mars 1985*, men några tillägg/ förtydligande är nödvändiga:

- 1) Kvällen 29/7 kom Anatoli Bukreev till vårt tält i C4 och frågade, ifall vi ville låna hans sovsäck? Vi svarade entusiastiskt *Ja!* Anatoli var i en kondition med kapacitet och överblick för ett sådant erbjudande på världens svåraste berg! 2003 kan jag undra, om Anatoli tänkte: a) "Med hjälp av sovsäcken är de unga grabbarna starkare inför toppförsöket" eller b) "Med hjälp av sovsäcken får de unga grabbarna så mycket komfort, att de kanske avstår toppförsöket och går ner". Anatolis erbjudande är att betrakta som ett av de mest prisvärda inom Himalayaklättringen worldwide.
- 2) Vi var klara att lämna C4 kl. tre på natten. Vinden avhöll oss. Vi kom iväg kl. sex. Självfallet sent, men med det plus, att vi hade fått mera vätska i oss under tiden.
- 3) Daniel for troligen ner mot nordsidan av östkammen på K2, vilket är att betrakta som den Tibetanska sidan.
- 4) Jag finner det osannolikt, att jag skulle klarat mig ner utan stödet ifrån klättrarna runt mig dagarna efter toppen.

Med erfarenheter av 1993 och även de händelser som målades upp på Mt. Everest 1996, är jag av den uppfattning att jag skulle kunna åka iväg till K2 igen med nästan samma målsättning som i maj 1993. - Att jobba så långt som möjligt för att hjälpa expeditionen att nå toppen och själv att gå så långt som hälsan skulle tillåta. Men numera med en mycket större observans på hur mina klätterkamraters hälsa utvecklar sig. Något som jag (och säkert också många andra svenska klättrare) var utan tillräcklig kunskap om 1993.

Efter att ha nått toppen av "världens svåraste berg" blev fortsättningen försök att göra "nytturer". Normalvägarna i Himalaya är autostradas, och i fotspåren av andra får man sällan lov att nyttja ett av de intressantastes verktygen i klättringen – vägväljandet!

Ola och Daniel samlade krafter inför kommande toppförsök.